

Arrest

nr. 148 408 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2011 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 14 mei 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing genomen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de persoon

die ter gelegenheid van huidig regularisatieverzoek een paspoort voorlegt op naam van B. R. [...]

die bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend staat onder de naam: B. R. [...]

alias: B. M. [...] geboren te [...] Nationaliteit: [...] adres: [...]

opgesteld dd. 29/09/2011 (datumstempel van indiening onleesbaar) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de bewering dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar voor de openbare veiligheid bestaat en dat hij nooit fraude heeft gepleegd of arglistigheden heeft gebruikt, de kennis van de Nederlandse taal, het inburgeringscontract en -attest, zijn geenszins van aard om te kunnen doen aannemen dat de verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kon indienen vanuit zijn land van herkomst of vanuit de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, overeenkomstig de normaal geldende procedure.

Aangezien de elementen van integratie tot de gegrondheid behoren, en voorliggende aanvraag onontvankelijk is, wordt er hier niet verder op ingegaan.

De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 08/01/2010 door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aan de betrokkene werd zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

Desalniettemin stelt de betrokkene dat hij in de onmogelijkheid tot terugkeer verkeert, waarbij hij verwijst naar het schrijven van het UNHCR, waarbij hij een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Er wordt over de inhoud van het aangehaalde schrijven van het UNHCR verder niets gezegd, noch wordt het toegevoegd in de bijlagen, noch wordt het opgesomd in de inventaris der stukken. Een bloot argument kan niet dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

De beweerde problemen in zijn land van herkomst, die reeds grondig werden onderzocht in de afgewezen asielaanvraag, kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Op 25/05/2010 werd de beslissing genomen om aan hem een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, te laten afleveren. Deze beslissing werd hem op 02/06/2010 betekend. De verzoeker verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België. Uit langdurig illegaal verblijf en het daarmee samenhangend integratieproces, in welke mate dan ook - alhoewel de betrokkene zeer weinig overtuigingsstukken voorlegt - kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Wat betreft de bewering dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar voor de openbare veiligheid bestaat en dat hij nooit fraude heeft gepleegd of arglistigheden heeft gebruikt, dient opgemerkt dat dit element niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid daar van elkeen die op Belgisch grondgebied verblijft, wordt verondersteld dat hij de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven. In deze context wordt opgemerkt dat de verzoeker op 27/01/2010 het voorwerp werd van een proces- verbaal wegens winkeldiefstal op heterdaad. Illegaal verblijf is eveneens een strafbaar feit.

Wat betreft het argument van de betrokkene dat zijn broer, van wie hij de identiteitsgegevens niet meedeelt, eveneens in België zou verblijven, zelfs met een permanente verblijfsvergunning, dient opgemerkt dat hij niet verklaart waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zich naar het land van herkomst te begeven om alsnog de machtiging tot verblijf op de wettelijk voorgeschreven wijze aan te vragen. Het hebben van een broer vormt toch geen belemmering om te reizen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert immers enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf worden door middel van dit principe beoogd. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.”

Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, heeft ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Verweerder werpt een exceptie op dat het beroep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Gezien het voorgaande, dient de exceptie niet verder te worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), artikel 9bis van de vreemdelingenwet en “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

“De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partijen reeds lang in België verblijven en een duurzame lokale verankering hebben in België. Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft. Dat dit valt onder het criterium van 2.8a van de instructies van 19 juli 2009.

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatieaanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009 en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dat deze beslissing dit beleid schendt.

Mijn verzoeker voldoet dus aan de criteria zoals omschreven in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.”

4.2.1. Verzoeker werkt de schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” niet verder uit. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

4.2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, zodat deze onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

4.2.3. De Raad kan zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet in de plaats stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoeker ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

De instructie van 19 juli 2009 waarnaar verzoeker verwijst, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoeker er zich niet op kan beroepen. Beleidsverklaringen uitgaande van een vorige regering zijn geen afdwingbare rechtsnormen.

Verzoeker toont niet aan dat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS